

Dekker & Boogerd 'Het wielrennen is minder leuk'

Als nauw verwante renners werden ze automatisch kamergenoten. Dat is voorbij na het afscheid van Michael Boogerd - eind van een tijdperk. Thomas Dekker gaat in 2008 zonder hem verder in wat met hoop en vrees 'het nieuwe wielrennen' wordt genoemd. Begin januari reden ze nog één keer samen een wedstrijd: de Beach Classic van Egmond aan Zee. Fietsen tegen een decor van wilde golven. Zo was ook het gesprek dat Jeroen Wielaert na afloop met het duo had.

Tekst: Jeroen Wielaert
Foto's: BF-One.com,
ANP Photo

Na de kille strandrit hebben ze hun makkelijkste kleren aangetrokken. Aan het tafeltje in het Egmondse zeehotel zijn ze volkomen zichzelf. Spontaan, open, ongeremd. Het wordt snel duidelijk dat ze deze gelegenheid gretig aangrijpen om zich uitvoerig uit te spreken. Als wapenbroeders. Vooral omdat ze grote zorgen en ergernissen hebben over de sport die hen zo dierbaar is. Hoe ernstig het met die sport (en met de media er omheen) gesteld is bleek gelijk al na dat stormachtige weekend, toen de Duitse zender ARD een losse flodder de wereld inzond, waarbij Michael Boogerd lichtvaardig van het consumeren van bloedtransfusies in een Weense labo werd beschuldigd. Een

paar dagen later werd deze dorpsroedel alweer schielijk ingetrokken, maar de schade was toen al aangericht.

Onze openingsvraag wordt richting Thomas Dekker afgevuurd: heeft hij al die nieuwe Boogerd-boeken in zijn bibliotheek, ter lering en vermaak?

Dekker: 'Ik heb net *Boogie, de echte biografie* van hem zelf gekregen. Het werd tijd... (lacht) Ik had al wat stukjes gelezen tijdens mijn vakantie. Maar inderdaad, ik heb ze allemaal.'

Michael was altijd al een lezer van wiewerf, met bijna encyclopedische kennis. Passend bij de beroepsernst.

Boogerd: 'Ik heb wel kennis van de wielergeschiedenis, maar het is ook weer niet zo dat ik alles weet. Toen ik jong was deed ik er meer mee dan nu. Later zit je zelf in die wereld en is het toch anders. Het is leuk voor de bagage in je hoofd.'

Dekker: 'Mijn vader was een fervent verzamelaar van boekjes. Ik heb alles verslonden. Nog steeds als er wat nieuws uitkomt. Het is een goed tijdverdrijf.'

Voor een man als Jan Raas was het echt de tegenstander leren kennen, maar dan ging het om hele actuele informatie.

Dekker: 'Ik weet wel veel over de tegenstand, maar elke koers is weer anders. Dan is die weer goed, dan die. In een klassieker weet je toch wel dat je Rebellin, Di Luca en Bettini in de gaten moet houden.'

Raas kende ook de privé besognes van de renners. Goed om ze psychologisch te raken.

Dekker: 'Ik denk dat het een andere tijd was. Als Rebellin nu een probleem heeft met zijn vrouw, interesseert het ons niet echt. Je gaat toch wel samen die laatste klim op. Het gaat erom dat je jezelf het beste voorbereidt op een wedstrijd. Dan maakt het niet uit of Jantje of Pietje thuis een probleem heeft gehad.'

Maar wielrennen is toch ook psychologie?

Dekker: 'Zeker, voor een aantal schrijvers en mensen die op dat gebied van wielrennen houden. Die willen dat graag zo zien. Maar in mijn optiek is wielrennen toch vrij makkelijk hoor.'

Boogerd: 'Trappen!'

Breng het maar terug op straatniveau...

Dekker: 'Je kunt het allemaal heel idyllisch maken, maar het is echt niet zo moeilijk, hoor. Het is leuk om de charme van het wielrennen zo te beleven of erover te lezen. Ik neem aan dat al die mooie boekjes van vroeger met een lichte overdrijving geschreven zijn. Het is ook meer heldenverering. Dan zie je dat de schrijver een fan was. Michael is in zijn sportleven heel vaak afgezeken, maar nu hij is gestopt is hij ineens de held.'

Boogerd: 'Bij mijn afscheidswedstrijd was ik wel verrast dat er zoveel volk op de Cauberg stond. Het was net de Amstel Gold Race. Dat was wel heel bijzonder. Het gaat tot op de dag van vandaag door. Alsof je iets heel speciaals hebt gedaan in je leven. Ik word overal herkend, overal gevraagd, tot aan Paul de Leeuw toe. Je wordt er ook wel eens moe van, maar het is ook wel



leuk. Liever zo dan andersom. Die biografie verkoopt ook als een trein. Het doet me heel veel dat mensen het willen kopen en lezen. Voor de rest is de pijn van het stoppen er ook wel. Ik ging vandaag dus weer eens wat fietsen in Egmond. Nou, ik zat meer achterstevoeren dan vooruit te fietsen. Dan denk je: het gaat achteruit. Ineens ben je geen sportman meer. Dat is wel even wennen. Het hele ritme in je leven ben je kwijt. Je moet gewoon een heel nieuw leven opstarten. Een leven dat ik niet gewend ben. Dat gaat met horten en stoten en dat is wel moeilijk.'

Uit die boeken haal ik dat je last had van de favorietenrol?

Boogerd: 'Nou, dat viel wel mee hoor.' Tourwinnaar en zo?

Boogerd: 'Oh, maar ik had zelf wel door dat zo iets niet ging gebeuren. Ik had veel moeite om dat aan de mensen uit te leggen. Als het dan weer niet lukte werd ik afgezeken, hoewel ik het al honderdduizend keer gezegd had. Ze wilden niet luisteren. Daar heb ik wel een tijdje last van gehad. In 2000

en 2001 was dat het heftigst. In 2002 won ik de Tourrit naar La Plagne, toen was het gezeik weer over. Ik heb altijd wel met druk om kunnen gaan. Ik stond er wel. In 2001 won ik heel veel koersen. Dat gezeur kwam pas met de Tour. Dan vergaten ze voor het gemak dat ik een voorjaar volle bak had gereden en dat ik het hele vorige jaar had gereden. Ik heb altijd Lombardije gereden. Ik vond het altijd erg dat ik dat moest uitleggen. Dat mensen dat niet zagen. In dat boek over Erik en mij lees ik ook dingen dat ik denk: die journalist die dat geschreven heeft, is die nou zo kortzichtig geweest?'

Zoals?
Boogerd: 'Henk Lubberding zegt dat ik pas in het laatste jaar van mijn carrière in dienst van de ploeg fietste. Als ik dan een journalist was met verstand van wielrennen, zou ik een paar dingen aanhalen: heb je dit of dat dan niet gezien? In die sfeer zat ik toen ook, dat mensen maar wat riepen. Zonder zich er in te verdiepen en goed na te denken kun je iemand behoorlijk kwetsen.'

Nu nog?

Boogerd: 'Zeker, nóg altijd. Zeker met dat boek over Erik en mij, omdat het toch een soort vergelijking werd tussen ons. Ze hebben mij verteld dat het boek iets zou zijn over ons tijdperk.'

MICHAEL BOOGERD

'Ik wilde gewoon demarreren op de échte momenten'

Blijkbaar zijn er toch mensen die een verkeerd beeld van me hebben en ik snap de journalist niet die alles zomaar klakkeloos opschrijft.'

Daar krijgt Thomas nog mee te maken...

Dekker: 'Maar mijn biografie wordt dan ook geschreven door Dan Brown.'

De Thomas Dekker Code?

Dekker: 'Dan moet je drie maanden door Monaco struinen en onder elke tegel kun je dan een beetje informatie vinden.'

THOMAS DEKKER

'Ik heb dit voorjaar één week rood omcirkeld'





THOMAS DEKKER
'Ik zou het zo allemaal willen afschaffen'

Leuk om het af te doen met een grap, maar je krijgt altijd te maken met opgefokte verwachtingen.

Boogerd: 'Dat is kloten voor Thomas, maar ik heb de laatste drie jaar ook een beetje geleerd dat je de pers echt kunt foppen. Je kunt ze gewoon bespelen. Thomas heeft precies hetzelfde als ik. Hij zegt wat hij denkt. Geen nonsens, geen excuses.'

Dekker: 'Dat zit ook totaal niet in ons. We kunnen niet iets tegen de pers zeggen wat we niet menen. Maar af en toe zou je het beter wel kunnen doen.'

Boogerd: 'Voor jezelf is het beter, want dan erger je je tenminste niet.'

Jullie zitten me niet te belazeren, hè?

Dekker: 'We hebben het hier geen seconde over gehad van tevoren.'

Boogerd: 'Het was in 2005 dat iemand me aanreikte om alles een beetje om te draaien. Ik heb het meegemaakt dat ik mijn voet brak, een paar weken voor de Amstel Gold Race. Dan kan ik gaan roepen: 'Mijn voet ligt er zowat af, dat ik nog kan fietsen!' Word ik toch nog derde, een gigantische prestatie! Maar ik heb nooit iets gezegd over die voet. Ik heb gewoon gezegd: 'Ik ben weer goed en ik ga rijden.'

Dekker: 'Er zijn van die renners die van die heldenstory's kunnen vertellen. Dat willen de journalisten kennelijk graag horen.'

Boogerd: 'Na die Amstel werd er niks meer over die voet geschreven.'

Nu je beroeps bent is de wielersliefde niet meer zoals die in het begin was. Hebben jullie het daar wel eens over gehad?

Dekker: 'Ik weet zeker: als we geen prof waren geworden, waren we zeker fervente wielersliefhebbers geworden. Dan waren we van die fanatieke honden geweest die bij de Beach Classic in Egmond vooraan willen starten.'

Boogerd: 'En een ex-prof proberen eraf te rijden, haha.'

Het type renner dan: Michael is vaak nagedragen dat hij te offensief zou rijden.

Boogerd: 'Nou ja offensief...Ik wilde alleen aanvallen op momenten die er toe deden. Ik vloog er niet gelijk vanuit het vertrek in. Ik wilde gewoon demareren op de echte momenten. Dat vond ik al heel wat. Ik moest ook wel, omdat mijn sprint niet zo goed was. Dat geldt voor Thomas straks ook. Zolang de Bettini's en de Di Luca's nog zo hard rijden, is het voor Thomas ook heel moeilijk om die jongens er in de sprint op te leggen. Ik denk dat-ie wel rapper is dan ik. Maar je houdt van die klasiesspecialisten, van die kleine opgepropte ventjes die in april ineens alles kunnen. Het verschil tussen Thomas en mij is natuurlijk die betere tijdrif. Maar ik was ook iemand die gerust de hele dag van voren ging rijden. Thomas durft nog wel eens vaker op zijn gemak te zijn achterin en pas op het juiste moment naar voren te komen. Daar was ik wat nerveuzer in. Ik wilde altijd van voren rijden, omdat ik bang was dat ik iets miste. Op het WK heeft Thomas wel de hele dag van voren gereden, dus als het moet kan hij het ook wel. In sommige klassiekers, zoals Luik, kun je in het begin van achteren rijden. Daar was ik wat minder bedreven in.'

Dekker: 'Ik maak me ook wel eens druk, maar ik heb gewoon veel meer moeite om zes uur lang geconcentreerd te zijn. Hij is ten eerste veel handiger op de fiets dan ik. En hij is minder bang dan ik in een groep. Dat zijn allemaal factoren die meespelen. Er wordt veel geschreven dat ik te veel van achteren rijd. Maar ik denk dat er heel weinig koersen zijn die ik daardoor verloren heb. Het geeft mij gewoon een bepaalde rust. Maar als het moet, dan moet het. Ik heb dit voorjaar één week rood omcirkeld. Die week wil ik de volledige medewerking van mijn ploeg hebben. Amstel, Waalse Pijl, Luik.'

Hoe is het met de sfeer in het wielrennen, vanouds toch met veel glamour omgeven?

Dekker: 'Ik vind het wielrennen wel een stukje minder leuk geworden. Niet om jullie hoor, maar om de algehele wielersliefde die er nu is. Dat maakt het wielrennen een stukje minder aantrekkelijk voor een renner. Michael had in principe nog wel een jaar door willen fietsen, die sfeer nog een jaar willen meemaken, maar na wat er nu bij gekomen is...Zoals het nu gaat zie ik me niet fietsen tot mijn 35e. Als je gewoon totaal geen privé leven meer hebt... Ik vind het allemaal best

goeie maatregelen die er nu genomen worden, maar de wereld eromheen en degenen die de beslissingen nemen, die totaal geen wielersliefde hebben, mensen die er van buitenaf bijgehaald worden, daar kan ik wel eens boos om worden.'

De niet-wielersliefde?

Dekker: 'Ja. McQuaid voorop. Ik denk dat die nooit het gevoel heeft gehad hoe wij zijn begonnen als klein jongetje bij vader en moeder. Die ziet het allemaal als pure business. Moet je zien hoeveel fouten er door de UCI worden gemaakt! Mismanagement waardoor elk commercieel bedrijf al lang failliet was geweest! En dat die mensen allemaal aanblijven en maar dingen lopen te roepen, op elk wielersfeestje aanwezig zijn. Ja, daar kan ik me wel eens aan ergeren.'

Boogerd: 'Ik ook.'

Je bent gewoon afgeknapt?

Boogerd: 'Ik ben zeker afgeknapt. Ik ben sowieso op het hele wielrennen, het hele systeem, zwaar afgeknapt. Met al die wedstrijden, die ProTour...'

Dekker: 'Dat is toch gewoon gelul, dat je in januari al de Tour Down Under moet rijden?'

Boogerd: 'Man, al die onzin!'

Dekker: 'Het heeft niks met wielrennen meer te maken.'

Boogerd: 'Ze moeten gewoon de klasiesspecialisten weer de klasiesspecialisten maken. Een wereldbekertje organiseren met tien of elf klasiesspecialisten en dat iedereen daar moet rijden. Dat is gewoon een overzichtelijke league.'

Dekker: 'Het wordt nu allemaal veel te onduidelijk.'

Boogerd: 'En nu ook met al die dingen die je moet invullen. Je moet bijna een boekhouder erbij nemen of een secretaresse. Je wordt er helemaal gestoord van! Mijn broer fietste vanaf zijn zevende. Toen was ik twee jaar. Totdat ik bij de junioren ging rijden liepen mijn vader en moeder ook altijd achter mij aan. Die hebben ook iedere gulden moeten omdraaien om mijn broer en mij te laten fietsen. Als je dan ziet hoe er over het wielrennen geschreven en gedacht wordt, daar kan ik me verschrikkelijk aan ergeren. Dan doe je gewoon afbreuk aan wat sommige mensen in het wielrennen betekenen. Daar draait het allemaal om, die mensen die met hun kinderen naar het wielrennen gaan. Dan kun je later een grote bek hebben als iemand iets verkeerd heeft gedaan, maar als je het allemaal relativeert vraag je je af wat er dan echt gebeurd is. Hoe zo'n Ullrich dan wordt afgebrand. Hij heeft iets gedaan wat niet mag, maar om dan zo te worden gestraft...'

Te worden gecriminaliseerd.

Boogerd: 'Het slaat nergens op!

Er worden kinderen vermoord, er worden kinderen in kelders gestopt!'

Er worden mensenrechten geschonden...

Dekker: 'We gaan naar China, het is allemaal weer halleluja. De grote bazen zitten allemaal met hun dikke pik in Beijing. Er wordt van alles aangelegd, maakt allemaal niet uit. Er vallen zelfs doden bij. Maar het wielrennen zit altijd in de verdomhoek. En dat komt omdat we van die zwakke bestuurders hebben. Wielrennen is gewoon van A naar B fietsen en wat Jan Ullrich en consorten gedaan hebben, hebben ze met hun eigen lichaam gedaan. Daar hebben ze niemand anders mee pijn gedaan. Het moet allemaal wel een beetje normaal blijven. Natuurlijk: die problematiek is er. En daar moeten we wat aan doen. Maar laat het gebeuren door mensen die er over nadenken, die het reëel bekijken, die met een goed systeem komen. Ik krijg elke week een nieuw briefje waar ik mijn handtekening op moet zetten.'

Weten ze waar je nu zit, tijdens dit interview?

Dekker: 'Natuurlijk weten ze dat.'

Boogerd, grinnikend: 'Kijk, achter die container zit er eentje.'

Dekker: 'Er moet toch een betere oplossing zijn.'

Een essentieel verschil tussen jullie beide loopbanen is dat er nu een stuk achtervolgingswaanin bij zit.

Dekker: 'Afgelopen winter lag ik een keer om half elf in bed. Moest ik er om kwart over elf weer uit. Had ik administratief nog niet veranderd waar ik de volgende morgen wakker zou worden. Had ik de vorige week gedaan, maar deze week nog niet. Dus ik weer mijn bed uit, die computer opstarten en nog twee dagen doormailen waar ik was.'

Hij kan dat zelf, Michael...

Boogerd: 'Ik ook. Als het moet, dan moet het. Ik kon het ook, anders had ik niet meer kunnen fietsen. Maar ik heb gewoon nog een out-of-competition controle gehad op de dag voor kerstmis. Dat verzin je toch niet? Over slechte communicatie gesproken! Ik sta in de Albert Heijn en krijg telefoon. Ze bellen mijn vrouw op, zeggen niet eens wie ze zijn. Ik moest terug komen. Dat is toch belachelijk? Ik ben gestopt, ik heb een privé leven, ik wil nu leuke dingen doen. Moet ik er dan nog rekening mee houden dat ik tot 31 december gecontroleerd kan worden? En dan de manier waarop zo'n controle ver-

loopt. Ga je naar school toe om je kleine op te halen, stappen er twee van die controleurs bij je in de auto. Ze doen godverdomme net of het huis van hun is! Als het nog een keer gebeurt, schop ik ze van mijn terrein af! Dit ging echt te ver! Ze kijken je aan alsof je een crimineel bent.'

Dekker: 'Bij mij ook: 24 december, kerstdag. Ze hebben ook totaal geen respect voor je. In principe hoeft je ze je huis niet in te laten. De politie mag alleen je huis binnen als ze een huiszoekingsbevel hebben. Maar een of andere dopingcontroleur kan zo maar je huis binnen stappen.'

Boogerd: 'Ik ben toch gaan pissen die dag, omdat ik bang was om gezeur te krijgen.'

Dus in plaats van het métier gezond te maken, zijn ze bezig om het te verzieken?

Dekker: 'Voor de renners zeker. Wat moet een sponsor als Rabobank er niet van denken? Ze hadden jaren geleden al een goed systeem moeten opzetten en het normaal moeten houden. Daar zijn we nu te laat mee. Er zijn fouten gemaakt, maar overal worden fouten gemaakt. Je word er wel eens mee van als je 23 bent.'



MICHAEL BOOGERD
'Ik heb altijd wel met druk om kunnen gaan. Ik stond er wel'



MICHAEL BOOGERD

'Bij Rabo willen ze de sport nu ook helemaal schoon hebben.'

Ik kan me jullie verontwaardiging goed voorstellen, maar er zijn toch collega's die de boel hebben genaaid?

Boogerd: 'Maar die zijn toch gepakt? Die kunnen nooit meer opstappen.'

En dat is goed?

Boogerd: 'Ik vind het niet goed dat ze nooit meer op een fiets kunnen stappen. Dat vind ik gewoon belachelijk.'

Dekker: 'Hoe zit het met die vent die zijn vrouw door de gehaktmolen heeft gehaald? Kreeg zeven en een half jaar. Heeft vier en een half jaar gezeten!'

Boogerd: 'TBS erbij.'

Dekker: 'Zegt dat hij een mooie tijd heeft gehad. Hij vertelde dat hij tien-duizend kilometer had gewandeld, in de gevangenis. Hij kwam er met een geweldige conditie uit.'

Boogerd: 'Moordenaars, pedofielen, ze lopen vrij rond op straat. Hoe vaak lees je niet dat er weer eentje wegloopt?'

Dekker: 'En zo'n halfzachte begeleider mag er niet eens wat van zeggen!'

Daarmee trekken jullie het op een ander maatschappelijk niveau.

Dekker: 'Je moet het van alle kanten bekijken, vind ik. Natuurlijk begrijpen we dat er wat aan gedaan moet worden, maar het moet geen paranoia worden.'

Hebben jullie wat dat betreft nog gevoel bij Michael Rasmussen?

Dekker: 'Zeker! Die jongen heeft fouten gemaakt. Klaar! Maar je gaat de grootste wielervedstrijd van de wereld winnen en dan word je er ineens uitgehaald. Ja, daar heb ik wel gevoel bij. Ik heb 't niet over wat hij gedaan heeft. Maar dan kan je alles fout gedaan hebben, toch is dat gewoon sneu. Als je de hele maand juni niet bent waar je hebt aangegeven dat je bent, dan is het logisch dat je op de blaren

moet zitten. Maar dan duurt het heel lang voordat er een straf wordt uitgesproken. Waarom? Als Kessler positief blijkt op de maandag na de Amstel, waarom komt dat dan vlak voor de Tour uit? Dat is toch puur politiek? Net als met Fuentes, twee jaar geleden. Op vrijdag voor de Tour komen er grote stukken in de krant en begint alle ellende. En dat laat de UCI allemaal maar toe. Nou, bij de FIFA gebeurt dat niet, hoor.'

Is het wat dat betreft een snelle leer-school? Ben je snel gehard?

Dekker: 'Wel een beetje, ja. Michael had toen hij begon ook zijn zorgen, maar dat waren toch andere zorgen.'

Michael begon in het epo-tijdperk.

Boogerd: 'Ik was er vrij snel achter dat er iets was wat wij niet hadden.'

Frans Maassen en Edwig van Hooydonck gaven er daarom de brui aan...

Boogerd: 'In mijn tweede jaar, in '95, heb ik serieus gedacht om de handdoek in de ring te gooien. Ik dacht: zoek het allemaal maar uit. Het was dat Rabo er toen instapte, dat ze ambitieus waren en ik me die winter ook een stuk sterker voelde. Een jonge prof staat tegenwoordig onder enorme druk. Je hoort nu dat de oude renners de verziekte generatie vormen. Bij de Belgen zijn Nick Nuyens en Tom Boonen nu het schone wielrennen. Al die mannen roepen het zo hard als ze maar roepen kunnen. En dat nu de oude mannen maar beter weggaan. Ja, daar voel ik me ook op aangesproken. Ik vind dat je dat niet kunt maken. Die jonge mannen moeten nu al snel het gebeuren gaan dragen. Zij moeten waarmaken dat het een schone sport kan worden.'

Dekker: 'Ik vind de mentale druk van nu, zoals dat je fouten kunt maken met het invullen van waar je verblijft, groter dan de druk om te presteren.'

Dat is het kwalijke eraan: de noodzakelijke mentale rust wordt je ontnomen?

Dekker: 'Ja.'

Boogerd: 'Er wordt je geen rust meer gegund. Je moet gewoon op je nest kunnen gaan liggen. En als je dan ineens zin krijgt om naar de bioscoop te gaan niet hoeven denken: 'Fuck, ik ben die kutformulieren vergeten in te vullen!'

Dan zit je niet op je gemak in de bioscoop. En dan hoop je maar dat ze niet voor je deur staan, want dan heb je gezeik.'

En nu hebben jullie zo'n formidabel begeleidingsteam om je heen...

Boogerd, met een grijs: 'Ik ben een jaar te vroeg gestopt. We kunnen niet meer verliezen bij Rabo.'

Is die mentale rust in die begeleiding geen punt dan?

Dekker: 'Op dat punt hebben we totaal geen inspraak. Dat wordt ons allemaal opgelegd.'

Boogerd: 'Ik kreeg op het eind van het jaar nog telefoon van Erik Dekker. Vroeg hij of ik goed had ingevuld waar ik zat... Nu hoor je vanuit de ploeg: 'het gebeurt gewoon zo, klaar.' Dan maar geen vrijheid. Bij Rabo willen ze de sport ook helemaal schoon hebben.'

Dat is leven onder een nieuw soort dictatuur?

Dekker: 'Ja, en dat is voor een jongen zoals ik heel vervelend. Ik heb altijd mijn eigen leven uitgezet. Er is ook niks tegen intensieve begeleiding, maar dit is wel iets anders.'

Het druipt in tegen de individualistische anarchie die het wielrennen altijd eigen is geweest?

Dekker, gretig: 'Ja, dat was wat mij ook aansprak in deze sport. In het wielrennen ben je van jezelf afhankelijk, moet je altijd jezelf uitputten. Niet nog even een rondootje spelen met de bal, effe drie tegen drie.'

Ik bespeur hier toch een ander soort geladenheid dan vroeger?

Dekker: 'Ik wil natuurlijk niet ruilen met Michael, want als renner heb je een mooie tijd. Maar als hij verdomme zo naar huis gaat, hoeft hij niet in te vullen waar hij is!'

Is het ook een boosheid die extra motivatie geeft?

Dekker: 'Ik zou het zo allemaal willen afschaffen. Dan zou er wel iets anders moeten zijn, maar ik haal er nu geen positieve energie uit. Ik zie het meer als een belemmering.'

Is dit iets om in een nieuwe functie bij Rabo je stem over te verheffen, Michael?

Boogerd: 'Ik wil daar best wat over zeggen, maar ik denk dat het geen nut heeft. Wat Rabo altijd heeft gewild gebeurt nu. Het begon al bij Raas, dat ze zich veel meer de ploeg wilden toeëigenen. Nou, dat is dan nu gelukt. Er zijn veel mensen van buitenaf die nu in de leiding zitten. Die hebben niet echt een wielershart zoals wij dat hebben.'

Het slag dat je er liever niet bij ziet?

Boogerd: 'Misschien gaat het wel hartstikke goed komen. Ze denken er alleen anders over dan wij. Ik denk dat je het wielrennen moet laten prevaleren en dat je moet zorgen dat er plezier in de sport blijft. Ik denk dat een ploegleider het ook niet echt leuk vind om politieagentje te spelen.'

Nogal krampachtig, vind ik.

Boogerd: 'Ik ben op de ploegvoorstelling geweest in Ahoy en ik miste gewoon een beetje de sfeer. Het was allemaal heel zakelijk. Het is voor de renners heel belangrijk om in een goeie, lekkere omgeving te werken en volle bak sfeer te hebben. Dat hadden wij in de laatste Tour. Ondanks wat er allemaal gebeurde was de sfeer super. Tot die fatale woensdag.'

Dekker: 'Ik had het nog nooit zo mee-gemaakt.'

Boogerd: 'Ik ook niet. We konden ineens van alles. Ik denk dat ze daar heel goed op moeten letten.'

Dekker: 'Anders neem je het plezier grotendeels weg.'

En zo moet je dus het nieuwe seizoen in...

Dekker: 'Klopt. Er zit niet veel anders op, hè?'

Zonder ploegleider, maar met een regisseur...

Boogerd: 'Paul Verhoeven schijnt ook al te hebben gesolliciteerd...'

Dekker: 'En Steven Spielberg gaat mij doen!'

Als gangster of als Soldaat van Oranje?

Dekker: 'Ik denk dat het een combinatie gaat worden. Het ideaal is een gangster op de fiets en in het gewone leven een gentleman. Het is heel moeilijk om zo'n combinatie te maken.'

Lijkt een beetje op het oude wielrennen.

Dekker: 'Ja, maar in het oude wielrennen kon je ook een beetje een gangster buiten de koers zijn, toch? Daarom zijn al die problemen er nu.'

Hoe lang duurt het nog voordat er een rennersopstand uitbreekt?

Dekker: 'Solidariteit bestaat niet onder renners.'

Boogerd, lachend: 'Een echte leider is er niet meer. Ik was echt een leider. Iedereen had respect voor mij. Als ik wat zei, dan gebeurde dat. Zo'n figuur missen ze nu bij Rabo.'

Dekker: 'Je had Eddy Merckx, Bernard Hinault...'

Boogerd: 'En Armstrong een beetje. Ik was blij dat-ie stopte, want dat ging te veel tegen elkaar op met hem en mij.'

Hoe kan je je eigen anarchie dan beteugelen?

Boogerd: 'Thomas gaat met een cirkel met een A erin op zijn shirt rijden.'

Dekker: 'Met het systeem dat we nu hebben wordt het steeds moeilijker. Ik denk dat je tegenwoordig niet meer zo flamboyant kunt zijn. Ik denk dat je beter een ja-knikker kunt zijn en gewoon je ding doen.'

Boogerd: 'Om zo min mogelijk gezeik voor jezelf te hebben kun je maar beter ja en amen knikken.'

Wat grijs allemaal...

Boogerd: 'Toch blijft het een populaire sport. Een sport van het volk, die nooit

verloren gaat. Het is zelfs nog nooit zo populair geweest heb ik soms het idee.'

Dekker: 'Het moet een sport van de straat blijven. De Cauberg oprammen, met zoveel mensen langs de kant. Daar doe je het toch voor als renner?'

Boogerd: 'En niet zoals in Frankrijk. Dat je langs komt en je hoort: 'BWEUH! BWEUH!'

Dan is het ineens geen leuke sport meer. Gelukkig is dat alleen in Frankrijk. Daar zijn ze helemaal gek.'

Hoe ver kan Dekker komen?

Boogerd: 'Behoorlijk ver. Hij is nu al een wereldtopper. Het is aan hemzelf om het vol te houden en mooie dingen te winnen.'

Met Boogerd erbij, desnoods als regisseur?

Dekker: 'We blijven vrienden natuurlijk. Het is altijd leuk om contact te houden. Blijft hij er een beetje bij betrokken. Het is toch een deel van zijn leven geweest.'

Boogerd: 'De sfeer en de gezelligheid mis ik wel. En de koersen ook. Maar het fietsen op zich is niet zo'n probleem. Dat mis ik niet zo. Nee, vooral de sfeer onder de jongens, dat mis ik wel een beetje.'

WM

THOMAS DEKKER

'Ik denk dat je beter een ja-knikker kunt zijn en gewoon je ding doen.'

